

ПОЗОРИШНЕ НОВИНЕ


www.narodnopozeriste.rs

ИЗДАЈЕ НАРОДНО ПОЗОРИШТЕ У БЕОГРАДУ



Народно позориште у Београду National Theatre in Belgrade

Гледајте нас онлајн | Watch online

**НАРОДНО ПОЗОРИШТЕ У БЕОГРАДУ, ПОВОДОМ ПРЕКИДА ИГРАЊА ПРЕДСТАВА
ПРЕД ПУБЛИКОМ, ПРВИ СРПСКИ ТЕАТАР КОЈИ ЈЕ ЗАПОЧЕО БЕСПЛАТАН
СТРИМИНГ СВОЈИХ ДРАМСКИХ, БАЛЕТСКИХ И ОПЕРСКИХ НАСЛОВА – ЈАВНОСТ
У ЗЕМЉИ И ШИРОМ СВЕТА ОДУШЕВЉЕНА ОВОМ АКЦИЈОМ**

Останимо код својих кућа, заштитимо себе и друге!

Због кризе изазване ширењем коронавируса и забране кретања, многа позоришта и друге установе културе у нашој земљи, на препоруку ресорног министарства, понудила су публици своје садржаје „онлајн“, а прва институција која је то урадила било је Народно позориште у Београду. Наша кућа, под слоганом „Останимо заједно - Stay together“, одлучила се на тај потез желећи да свим љубитељима позоришта, не само у Србији, него и широм света, понуди могућност да у позоришним представама уживају и на овај начин.

„Желимо да останемо близу верне публике у овим тешким тренуцима и помогнемо јој да се придржава мера Владе Србије, као и да лакше поднесе тензију и боравак у кући. Желимо да верне гледаоце негујемо и у изолацији, зато у овим

околностима ми долазимо код њих, уместо они код нас“, поручила је у изјави медијима управница Народног позоришта Ивана Вујић и нагласила да ће све информације, у вези са репертоаром представа, редовно бити ажуриране на сајту Народног позоришта, као и на званичним профилима у оквиру друштвених мрежа „Фејсбук“ и „Инстаграм“.

Претходних дана, десетине и десетине хиљада љубитеља позоришта сваке вечери од 21 час посећују YouTube канал Народног позори-

шта и уживају у нашим драмским, оперским и балетским представама. Виртуелну завесу подигла је 18. марта драма Александра Поповића „Бела кафа“, у режији Милана Нешковића, а након тога, емитована је и комедија „Госпођа министарка“, балети „Жизела“, „Ко то тамо пева“, „Крцко Орашчић“, опере „На уранку“, „Коштана“...

Позитивни коментари на друштвеним мрежама, које су остављали многобројни одушевљени посетиоци, говори у прилог чињеници да је акција Народног позо-

ришта имала више него одличан пријем у јавности.

„Хвала Вам што нам олакшате боравак у затвореном“, „Шта год да понудите диван је гест, свака Вам част“, „Хвала заиста, предивна идеја и за нас ван Србије“, „Браво за овај потез“, „Хвала пуно, надам се да ће и друга позоришта кренути вашим путем“... само су неки од више хиљада коментара са друштвених мрежа упућених на адресу Народног позоришта у Београду одмах по објављивању информације да крећемо са бесплатним стримингом својих представа.

Драга публико, искрено захваљујемо на указаном поверењу, желимо вам добро здравље, пуно оптимизма и позитивне енергије и надамо се да ћемо се ускоро видети у Народног позоришту у Београду.

■ М.Б. ■



YUGOROSGAZ

NISSAN
LF Auto Centar

www.nissan-lf.rs


ПОПУСТ
ПРИ КУПОВИНИ КАРТЕ

20%

ИНТЕРВЈУ
**ЈАНКО
 СИНАДИНОВИЋ,
 ВИТЕЗ ДЕ ГРИЈЕ У
 ОПЕРИ ЋАКОМА
 ПУЧИНИЈА
 „МАНОН ЛЕСКО“**

За успех су увек неопходне темељне припреме

ДУГО, искрено и снажно, уз узвике „браво“, на обе премијере опере „Манон Леско“, одржане 26. фебруара у Народном позоришту и три дана касније, у „Мадлениануму“ (копродукцент представе), одјекивао је аплауз одушевљене београдске публике упућен протагонистима овог Пучинијевог ремек-дела, изведеног под диригентском управом Стефана Романија и у режији Пјера Франческа Маестринија, двојице гостујућих, реномираних, уметника из Италије. Међу њима, наклоност, више него заслужену,

нису нарочито комплексни али, да би вам публика поверовала, морате у себи пронаћи њихову страст, опсесију, а врло често и наивност са којом се бацају у вртлог емоција којима се препуштају до самоуништења. То је врло исцрпљујуће и често је немогуће тактизирати. Такве емоције на пробама тренирам, билдујем до крајњих граница, како бих на представи могао да их на прави начин усмерим ка публици.

• **Дакле, кључ успеха, за ову, али и сваку добро отпевану улогу, налази се у темељним припремама?**

Пре две године сам имао прилику да у биоскопу гледам директан пренос опере „Манон Леско“ из Метрополитен опере. Поред очаравајуће музике, посебно сам био заинтригиран уочљивим вокалним тешкоћама са којима су се сучељавали изузетни, светски познати певачи које сам навикао да слушам са утиском да им све иде лако. Обрадован што је донета одлука да се ова опера постави на репертоар, чим сам стављен у поделу, још прошлог јуна, бацио сам се на савладавање обимне и захтевне парти-

туре. Лето сам провео у дружењу са нотама, тако да сам у септембру са корепетитором могао да приступим решавању многобројних вокалних и интерпретативних захтева, од којих сам поједине разрешио на задовољавајући начин тек пред саму премијеру. Можда је неопходност овако темељне припреме управо оно по чему бих издвојио ову у односу на друге улоге из мог репертоара. Вишемесечни труд се веома исплативо... У току вишемесечних припрема за улогу Де Гријеа упоредо сам био у обавези да одговорим захтевима текућег репертоара, тако да сам био у прилици да непосредно упоредим ову са неким другим улогама. Одговорно тврдим да ми се све друго чинило далеко лакше.

• **Кад смо већ код улога, коју од њих сматрате круном досадашње каријере?**

Било који врхунац, или како лепо кажете - круна, представља у исто време почетак силазне криве. Верујем да моја каријера још увек није достигла ту тачку.

• **Пре те „силазне криве“ путање, коју ролу у овом тренутку, као зрео и искусан певач у напону снаге, са нестрпљивом ишчекујете. Претпостављам да још нисте, када је реч о улогама, испунили све своје тенорске снове?**

Постоји још много значајних улога у којима бих се опробао. За већину постоји мала реална могућност да ћу их и остварити. Склад између жеља и могућности видим у улози Хермана у опери „Пикова дама“ Чајковског. То се потпуно уклапа у најаву обогаћења репертоара руским опером, а ова улога би за мене представљала изазов јер је Херман антихерој. Растрзан у грозници амбиције, уништитељ себе и своје љубави, на крају луд... Нешто потпуно другачије од романтичних хероја из италијанског, француског и немачког репертоара на које сам навикао.

• **Ко вам је на досадашњој „узлазној кривој“ уметничкој путањи био узор, неко коме сте се неизмерно дивили?**

Однос према човековим узорима у животу, било да их признаје или свесно и подсвесно одбија, увек је комплексан, контрадикторан, почевши од наших родитеља па надаље. Тако је и са нашим професионалним узорима. Наравно да је, слушајући снимке, немогуће не дивити се легендарним певачима и не покушати да се прокине у тајне њихове уметности. Али, већина њих су недостижни вокални феномени, далеко од нас у сваком погледу. Ту лежи и хендикеп оперских певача у односу на глумце. Нико не пореди глуму неког српског Хамлета са Хамлетом Лоренса Оливијеа. Али, познаваоцу опере је немогуће да, макар и нехотично, не упореди певања које живо слуша са интерпретацијама легендарних певача. Праве узор за све што радим, налазим у свом окружењу, па тако и оне певачке. Имао сам срећу да почетак моје каријере обележе громаде наше оперске уметности са којима сам имао част да наступам. Они су ми помогли саветима, али пре свега личним примером како се треба предано односити према нашој тешкој професији. И сада, моји узорци су моје колеге који следе такав пут, а неки од њих су и знатно млађи од мене. Искрено се надам да својим радом завређујем да и ја некоме будем узор.

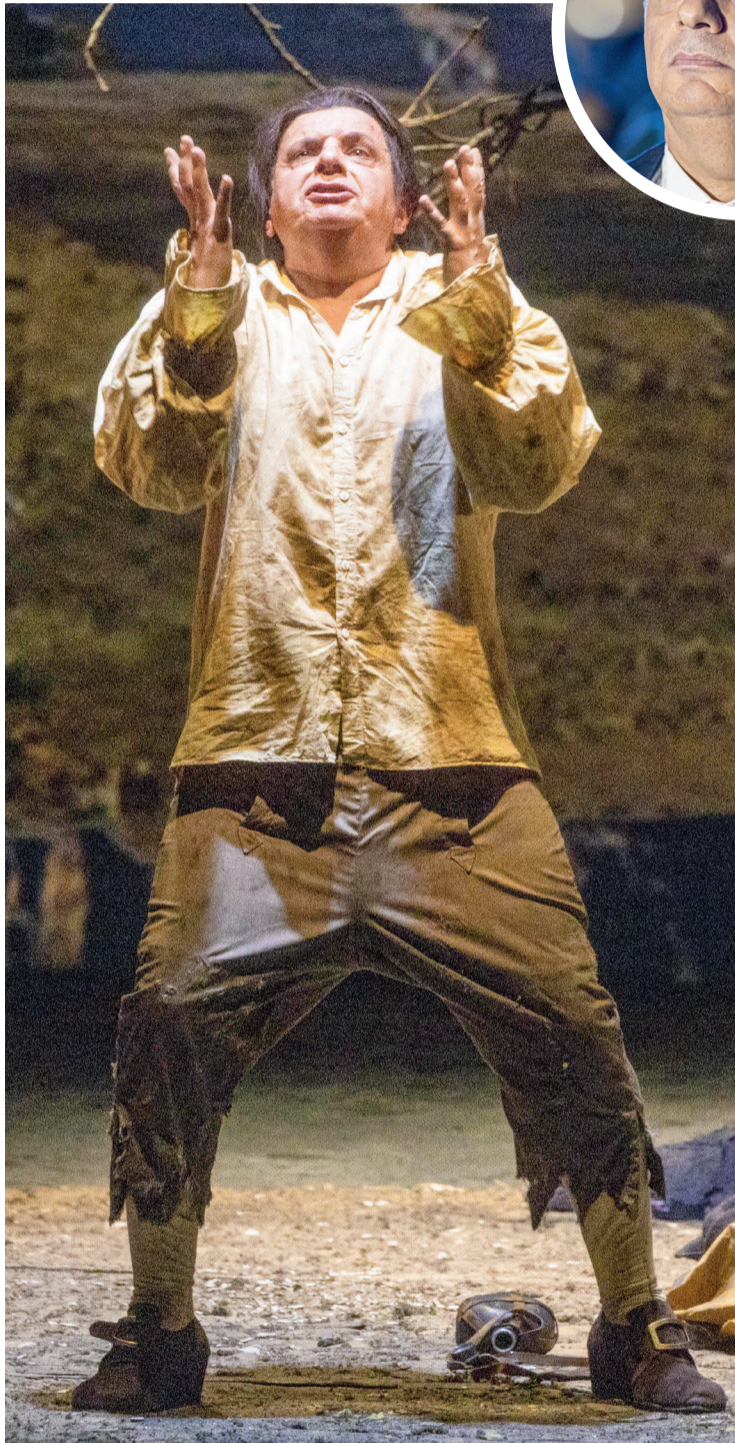
■ Микојан Безбрадица ■

добрио је и првак Опере Народного позоришта Јанко Синадиновић који је, на оба извођења веома убедљиво дочарао лик Витеза де Гријеа (главне тенорске улоге) у који је, како је то оценила и стручна критика, „уложио најдубље емоције и искреност“.

„Улога Де Гријеа се сматра за једну од најтежих у целокупном драмско-тенорском репертоару. Певање две премијере, у размаку од свега неколико дана, са свим седећим, сценско-оркестарским и генералним пробама које су им претходиле, ванредан је психо-физички напор и изазов за сваког певача. По оцени колега, публике и критике, пребродило сам га врло успешно захваљујући искуству, знању и кондицији, али пре свега доброј припремљености и изванредној сарадњи са свим колегама, сарадницима и ауторским тимом из Италије. Можда је, после свега, моја највећа импресија откриће неких нових снага у себи, које се крију у сваком од нас, а које откријемо тек када их искушамо“.

• **Пучини, чија дела припадају периоду романтизма у музици, али и периоду веризма који је настао у италијанској књижевности у периоду између 1875. и 1895. године, а који је често био део вашег богатог репертоара, вокално је веома захтеван и...**

... да, свакако. Певати Пучинија је двојачко захтевно. Са вокалног аспекта, мислим пре свега на густу оркестрацију, написану тако, да врло често читав оркестар унисоно свира у фортисиму исте тонове које певате. Тада се чини као да се испред вас подиже својеврстан циновски звучни талас. Ако покушате да га пробијете, пресечете, поклопиће вас. Треба знати како да га узјашете и искористите његову снагу док се не преломе и не пређе у неку мирнију динамику. Ту су и захтевне, широке, легато фразе и још много тога са чиме не бих да замарам читаоце. Други аспект је емотивно-психолошке природе и тиче се Пучинијевих тенорских хероја. Они



Од септембра 2016. до октобра 2018. године Јанко Синадиновић је веома успешно обављао функцију в.д. директора Опере, а онедавно је члан Уметничког савета Народного позоришта где ће својим богатим искуством и знањем, свакако, допринети његовом успешном раду... „Као и многим уметницима, Народном позориште је моја друга кућа. Као и кућу у којој живим, осећам потребу да и ову нашу кућу уређујем, улешавам, да уградим део себе у њу и на њој оставим свој лични печат. Управо из тог разлога сам својевремено прихватио место директора Опере као и сада место члана у Уметничком савету Народного позоришта, на позив управнице Иване Вујић. Ову нову обавезу схватам врло озбиљно. Национални театар, за разлику од других културних институција, не сме себи да дозволи луксуз било каквог репертоарског експеримента са непровереним садржајем за који би се накнадно утврдило да је неадекватан или некавалитетан. Наша посебна одговорност је што поред културне, имамо и образовну функцију. На све наше представе требало би да може да дође сваки средњошколац са родитељима. Ми смо у обавези да водимо рачуна да их због непримереног садржаја не доведемо у ситуацију да црвене једни од других. Као в.д. директора Опере, био сам у незахвалној прилици да у неколико наврата откажем наступе уметника који нису задовољили критеријуме нашег театра. Да би Народном позориште остало водећа установа културе у Србији, потребно је брижљиво водити рачуна о сваком догађају на њеним сценама, јер је очување верности старе и довођење нове публике наш примарни задатак“, сматра наш саговорник.

ГРАДСКО ПОЗОРИШТЕ КЛАГЕНФУРТ ОДУШЕВИЛО БЕОГРАДСКУ ПУБЛИКУ СА ДРАМОМ СЛАВНОГ НОБЕЛОВЦА ПЕТЕРА ХАНДКЕА „ЧАС КАДА НИСМО ЗНАЛИ НИШТА ЈЕДНИ О ДРУГИМА“

Поетичност и узбудљивост



ГРАДСКО позориште Клагенфурт гостовало је 5. марта на Великој сцени са комадом нобеловца Петера Хандкеа „Час када нисмо знали ништа једни о другима“, у којем нема дијалога, али се на узбудљив начин приказује поема о човеку и његовом кретању кроз историју.

знатих, привилегованих и дискриминисаних, заборављених и они којих се још увек сећају...

У двосатном комаду, који одликује бескрајна поетичност, иновативност и узбудљивост, дванаесточлани ансамбл (шест жена и шест мушкараца са маштовитом реквизитом на празној сцени и с лелујавом завесом у позадини) је

Хандке је драму „Час када нисмо знали ништа једни о другима“, писао за своју кћерку, у месецима који су претходили њеном рођењу како би јој показао какав је свет на који ће доћи.



Представа, која је урађена у копродукцији са немачким позориштем „Vereinigten Bühnen Bozen“ из Болцана у Италији и берлинском трупом „Кула“, премијерно је изведена 10. октобра прошле године, на дан када је из Шведске краљевске академије саопштено да је славни аустријски писац Петер Хандке добитник Нобелове награде за књижевност.

Био је ово први наступ реномираног аустријског театра у Народном позоришту, након што су управници Ивана Вујић и Флоријан Шулиц, пре неколико месеци, у Клагенфурту потписали Споразум о сарадњи.

Такође, гостовање представе у режији Роберта Шустера и кореографији Мартина Грубера памтиће се, између осталог, и по томе што је то био први текст прослављеног аустријског писца који је изведен на сцени Народном позоришту у Београду.

Главни лик у том делу је једно место у неком граду, у некој земљи, које постаје позорница за призоје из свакодневице, место догађања и сусрета људи који њиме пролазе – младих и старих, познатих и непо-

Управница Народного позоришта у Београду Ивана Вујић истакла је на конференцији за новинаре, организованој поводом гостовања Градског позоришта Клагенфурт, да је реч о једном бескрајно поетичном, иновативном и узбудљивом комаду који је, фактички, написан без текста. „Идеја о овом гостовању је била наша, али морам да напоменем да смо у реализацији имали велику помоћ од Аустријске амбасаде у Београду, као и од Аустријског културног форума и господина Адријана Фајкса. Такође, желела бих да нагласим да је Хандке, када је чуо да представа гостује у Народном позоришту у Београду, одустао од ауторских права“, казала је Ивана Вујић и напоменула да је ово гостовање одличан увод у пројекат којим Народна позоришта планира да изведе последњи Хандкеов комад „Још увек олуја“ у преводу Жарка Радаковића, који је превео и „Час кад нисмо знали ништа једни о другима“

веома надахнуто, без паузе, извео безбројне слике из људског искуства и живота: затрчано, залутано, засмејано, заплакано, задихано...

Одушевљена београдска публика наградила их је на крају представе вишеминутним бурним аплаузом, а глумци су узвратили бацањем ружа у гледалиште.

Након тога, управница Ивана Вујић, у име успостављене сарадње, уручила је редитељу Шустеру,

који је и играо у представи, Плакету Народного позоришта.

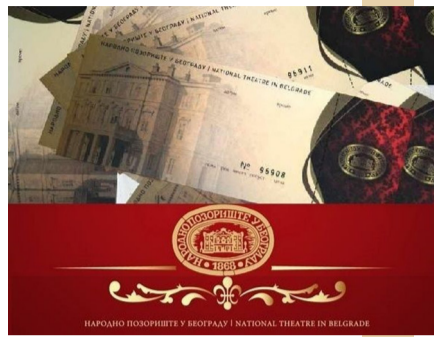
Сценографију и костиме потписује Саша Грос, док је за музику и звук био задужен Макс Бауер.

Хандке је Нобелову награду за књижевност добио (како је образложено из Шведске краљевске академије) „због утицајног рада који са лингвистичком генијалношћу истражује периферију и посебност људског постојања.“ Р.П.Н.

ОБАВЕШТЕЊУ О ВРАЋАЊУ НОВЦА ЗА КУПЉЕНЕ УЛАЗНИЦЕ ОТКАЗАНИХ ПРЕДСТАВА

Купљене улазнице за све представе са репертоара Народного позоришта, које су отказане због мера за сузбијање корона вируса, у складу са налогом Владе Републике Србије о јавним скуповима у затвореним просторима, можете вратити, уз повраћај средстава, искључиво понедељком и петком на благајни Народного позоришта у времену од 11 до 15 часова. Ако нисте у могућности да то урадите у назначеним терминима, обавештавамо вас да ће улазнице моћи да вратите или замените када позориште настави са редовним радом и програмом.

Р.П.Н.



У ОКВИРУ ПРОГРАМА ПЛАТФОРМА, ОДРЖАНА РАДИОНИЦА „ЛУЦИДНО ТЕЛО“, У САРАДЊИ СА ТРУПОМ „КУЛА“ ИЗ БЕРЛИНА



У оквиру програма „Платформа“, који води редитељка Ана Константиновић, 6. марта на Великој сцени одржана је радионица „Луцидно тело“, у сарадњи са трупом „Кула“ из Берлина. Као што је архитекти неопходан слободан простор да би градио, или сликару бело платно, глумцу и извођачу потребно је чисто и уравнотежено тело без научених образаца и без бола, које је подржано јасним и концентрисаним умом. Уз помоћ једноставних вежби које долазе из борилачких вештина и функционалне интеграције (Talmi-Method®), путовање ка луцидном телу водили су Хадар Диманд, Ромарик Сегуин и Вјачеслав Кушков.

Р.П.Н.

СОЛИСТКИЊА БАЛЕТА МАРГАРИТА ЧЕРОМУХИНА ПРВИ ПУТ НАСТУПИЛА У УЛОЗИ ПРИНЦЕЗЕ АУРОРЕ У „УСПАВАНОЈ ЛЕПОТИЦИ“



Сolistкиња Балета Народного позоришта у Београду Маргарита Черомухина наступила је 6. марта први пут у представи „Успавана лепотица“ Петра Иљича Чајковског у главној улози као Принцезе Аурора, уз солисту Јовицу Бегојева коме је била поверена рола Принца Дезиреа. У овом класичном балетском спектаклу у кореографији Владимира Логунова, изведеном 87. пут, учествовао је целокупни ансамбл Балета националног театра. Оркестром Народного позоришта дириговао је Ђорђе Павловић. Сценографију је урадио Борис Максимовић, а костиме Божана Јовановић. Либрето, према бајци Шарла Пероа, написали су Иван Всеволошки и Мариус Петипа. Представа је премијерно изведена на Великој сцени 23. маја 1996. године.

Р.П.Н.

ИНТЕРВЈУ
ЉИЉАНА
БЛАГОЈЕВИЋ,
ПРВАКИЊА
ДРАМЕ
НАРОДНОГ
ПОЗОРИШТА У
БЕОГРАДУ

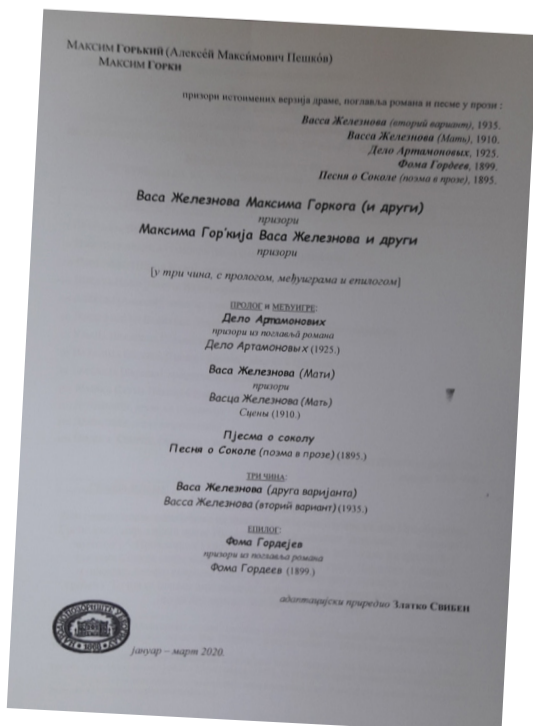
НИЗУ великих и значајних улога које је тумачила током досадашње веома богате и успешне каријере, првакиња Дrame Народного позоришта у Београду Љиљана Благојевић ускоро ће придружити и насловну јунакињу представе „Васа Железнава Максима Горког и други“. Премијера тог комада, у режији госта из Хрватске Златка Свибена, требало је да буде одржана 15. априла на Великој сцени, али је, услед проглашења ванредног стања у земљи због корона вируса, одложена до даљег. Основу представе чини друга верзија „Васе Железнове“ Максима Горког из 1935. године, а адаптација садржи и драматизоване делове из његовог романа „Дело Артамоновых“, призоре и нека лица из прве верзије „Васе Железнове“ (Мати), међуигру и лица из „Песме о Соколу“ и епиграма, такође, према роману Горког - „Фома Гордејев“. У интервјуу за „Позоришне новине“ госпођа Благојевић напомиње да би се представа, због тога, пре могла звати „Плеј Горки“ него Васа Железнава, а потом, кроз осмех на лицу, и додаје да, с обзиром на то да игра Васу, „онда нека тако и остане“.

„Ретко се добија тако комплексна улога у којој се затвара елипса од жртве до целата, па поново ка жртви. Човек снује, а

Бог одлучује или што би рекли Јевреји: *Сваки пут кад хоћеш да насејеш Бога, ти реци да имаш планове*. Тако ће и сва Васина добротина и непочинства, потреба да се по сваку цену спасе капитал бити обесмишљена чињеницом да се иза њеног хоризонта ваља црвени облак револуције који ће све њене напоре обесмислити“.

● У тој потреби за поседовањем, за владањем стварима, новцем и људима

Своју животну улогу тек треба да одигравам



око себе, Васа не бира средства, макар и по цену жртава...

Као глумца морам да правдам и браним човека у злочинцу, а не његове поступке. Иначе, нико не би играо ни Медеју, ни Ричарда Трећег, ни Васу Железнову... Храпавост живота који је живела, зла и зулуми које је трпела, натерали су је да сигурност за себе и оне које воли тражи искључиво и само у материјалном.

● Трпети, подносити напоре и муке за добробит деце, уграђено је у структуру Васине доминантне, контролирајуће и посесивне

Заједно са нашом саговорницом, у великом ансамблу су и Миодраг Кривокапић, Иван Ђорђевић, Немања Стаматовић, Хаџи Ненад Маричић, Владан Гајовић, Вања Милачић, Катарина Жутић, Рада Ђуричин Поповић, Стојша Ољачић, Вјера Мујовић, Петар Божовић, Небојша Кундачина, Сузана Лукић, Вања Ејдус, Бојана Стефановић Торњански, Гојко Балетић, Лазар Николић, Бојана Бамбић и солисти Балета Ана Иванчевић и Милош Кеџман. У ауторској екипи су Славенка Миловановић (драматуршкиња), Миодраг Табачки (сценограф), Ирена Драговић и Ана Крстајић (композиторке), Катарина Грчић (костимографкиња), Љиљана Мркић Поповић (сценски говор), Тамара Антонијевић (сценски покрет) и Светлана Волић (видео пројекције).

стријалци, министри... Зато је Васа Железнава одличан репертоар. Хоћу да кажем да су деца ту само изговор. Због своје деце, оћећу туђој деци, осиромашину туђе родитеље... Логика либералног капитализма.

● Тумачећи различите улоге у широком дијапазону, свакој од њих, сугестивно, одмерено, упечатљиво и увек другачије, дајете посебан, оригиналан печат. У којој мери је неопходно да се драмски уметник поништи, односно да побегне од себе самог да би се успешно бавио свим нијансама глуме?

Цитираћу Лоренса Оливијеа: *Ако заребеш глумца, испод је нови глумац*. Уметност глуме је у примарним и секундарним искуствима, посматрању себе, али и других. Не тражи се од глумца да се четири месеца бави проституцијом ако игра уличну проститутку. Што је таленат већи, тај глумачки Баш-бунар, што би рекао велики Аца Поповић, је све дубљи и неистраженији.

● За своје вишедеценијско уметничко стваралаштво у позоришту, на телевизији и филму, освојили сте бројне престижне награде на просторима некадашње СФРЈ, али и шире. Ви, за разлику од многих својих колегиница и колега, не желите посебно да издвајате ниједну од својих улога које сте до сада одиграли?

Чинила бих неправду према многим великим писцима и редитељима, и на филму и телевизији и позоришту, са којима сам имала задовољство да радим, а које не бих поменула кад бих се сада опредељивала за две, три улоге. Звучаће као фраза, али заиста мислим да своју животну улогу тек треба да одигравам.

● Богатој колекцији изузетно вредних награда, пре неколико месеци, 22. новембра - за Дан националног театра, придружили сте и Печат Народного позоришта у Београду који се по одлуци управнице додељује поводом посебног доприноса животу и раду те, једне од најзначајнијих установа српске културе...

Волим свој театар. Провела сам значајне године у њему. Чинио ме је и бољим човеком и бољим глумцем, чак и онда кад је био у рукама недобронамерних, злих и некомпетентних незналица... Надам се да сам и ја својим боравком у Народном позоришту бар донекле ову бакљу националне културе учинила светлијом и видљивијом. Зато је Печат, као највеће признање Народного позоришта, печат на мојој животной дипломи или потврди да те године у њему нисам провела узалуд.

■ Микојан Безбрица ■

ИНТЕРВЈУ | АРМИН ПЕТРАС, ПРИЗНАТИ НЕМАЧКИ РЕДИТЕЉ И ДРАМСКИ ПИСАЦ, ПОВОДОМ ПОЧЕТКА ПРИПРЕМА НА ПРЕДСТАВИ „ЖИВОТ И СУДБИНА“, ПРЕМА ИСТОИМЕНОМ ЧУВЕНОМ РОМАНУ ВАСИЛИЈА ГРОСМАНА

Потрага за душом човека, кроз страхоте рата

У НАРОДНОМ позоришту, крајем фебруара и почетком марта, с делегацијом Театра Бремен боравио је признати немачки редитељ и драмски писац Армин Петрас. Том приликом, одржао је и аудицију на којој је тражио троје глумаца за представу „Живот и судбина“, коју ће ускоро режирати према истоименом ремек-делу култног руског писца, јеврејског порекла, Василија Гросмана. У разговору за „Позоришне новине“ открио нам је да је веома задовољан оним што је видео на аудицији, али и напоменуо да је током боравка у Београду уживао у неким дивним представама, као и гостопримству људи у Народном позоришту.

„Глумци су ми се заиста допали. Било је огромно задовољство видети колико су се људи из нацио-

че, за Народно позориште овај уметник, без икакве задршке, има само речи хвале.

„Ја сам дуго тражио копродукента и онда сам, срећом, налетео на Тању Шљивар. Она је добро позната и веома талентована ауторка, а једну од њених драма смо поставили у Градском позоришту у Штутгарту, где сам ја, већ више година, уметнички директор. Захваљујући Тањи, ступио сам у контакт са Иваном Вујић, вашом дивном управницом и редитељком. Са њом, од првог тренутка имам срдчан и веома добар однос. Ивана ми је доста говорила о историји и великом значају Народног позоришта. Погледао сам више представа и могу да вам кажем да сам, заиста, био одушевљен ентузијазмом гледалаца и начином на који глумци раде свој посао“, оцењује-



зани. Средишња тема романа је Стаљинградска битка, но уз ратну епопеју посебно су веома упечатљиво и крајње потресно приказане и друге страхоте рата, попут смрти у гасним коморама и прогона, у којима се ради пуког преживљавања жртвује чак и сопствено дете. Не негирајући херојство народа у обрани земље од нацистичког освајача, Гросман реално износи све мане совјетског режима и притом не штеди тадашњу политичку елиту са Стаљином на челу...

Петрас сматра да је ово дело из 1960. године, које на дубок и потресан начин осликава свет раздиран ратом и идеолошком тиранијом, и данас веома актуелно.

„У том роману се може изнова

Због теме којом се Гросман бавио у „Животу и судбини“, овај роман, довршен 1960. године, запленио је КГБ. Објављен је тек двадесет година касније, након што је прокријумчарен из СССР-а.

Армин Петрас је рођен 1964. године у Мешедеу. Студирао је режију на Академији за драмске уметности „Ернст Буш“ у Берлину. Од 1992. је поставио бројне продукције у немачким театрима у ХанOVERу, Берлину, Хамбургу и Минхену. Од 1996. године радио је као редитељ у Театру Нордхаузен и у Театру Лајпциг, а током 1999. обављао је функцију вршиоца дужности директора у Државном театру у Каселу. Од 2002. био је стални директор Театра у Франкфурту и редитељ у Шмидтстрасе театру, а у периоду од 2006. до 2013. године радио је као уметнички директор Театра „Максим Горки“. На функцију уметничког директора Позоришта Штутгарт именован је 2013. године. Петрас је писао драме под псеудонимом Фриц Катер: „Ми смо крв“ (2010), „Деменција, депресија и револуција“ (2013) и „Пет ујутру“ (2013). Од 2014. године, члан је Немачке академије извођачких уметности. Његово дело „Ружа, или љубав није довољна“ (2009) премијерно је изведено у Дојчес театру, а драма „Минхаузен“ у Камершпиле театру, у јесен 2015...

Светска критика није штедела речи хвале за Гросманов роман. Критичар листа The Guardian оценио је да је реч о „понајбољем роману надахнутом Другим светским ратом“, док је његов колега у The New York Times оценио да је „овај роман беспопштедно реалистичан, што га, уз моралну чврстину, чини једним од најбољих остварења модерне руске књижевности“.



налног театра ангажовали да нам покажу оно што је најбоље“, преноси нам своје прве утиске господин Петрас који ће у подели, уз немачке глумце, имати и троје српских драмских уметника – прваке Дrame Народног позоришта Александру Сашку Николић и Бранка Видаковића, те младог и талентованог Богдана Богдановића.

Представа „Живот и судбина“ спремаће се у мањинској копродукцији са Театром Бремен. Ина-

је Армин Петрас.

Подсећања ради, историјски роман „Живот и судбина“ многи с правом сматрају „Ратом и миром“ двадесетог века. У овом ремек-делу Гросман приказује свет који раздиру идеолошке тираније и рат, осликавајући живот своје земље у драматичном историјском периоду кроз паралелне приче појединих чланова једне породице, као и људи који су с њима, на разне начине, судбински пове-

трагати за душом човека. Ова књига представља дубоки наклон Гросмановом идолу, Лаву Толстоју и његовом делу Рат и мир... Међутим, он је такође и ремек-дело из неког другог времена, које у овом случају обележава и нас, те можемо боље сагледати садашњост“, тврди Петрас.

Премијера представе „Живот и судбина“ планирана је за почетак нове сезоне Театра Бремен, а после тога, биће одржана и у Народном позоришту у Београду. Наш саговорник, на крају разговора, ипак упозорава да би тај план

требало да се прихвати са одређеном дозом резерве с обзиром на тренутну ситуацију у целом свету у вези са корона вирусом.

„Надамо се да ћемо са пробама почети овог лета, ако се заврши, а надам се да хоће, криза са тим вирусом. У том случају, представа би била завршена до средине октобра. Премијера ће бити одржана у Бремену, а потом у Београду. Долазак у ваш лепо град, планиран је током пролећа 2021. године“, најављује Армин Петрас.

■ Микојан Безбрадица ■

ПОРУКА ПАКИСТАНСКОГ ДРАМАТУРГА ШАХИДА НАДЕМА ПОВОДОМ 27. МАРТА, СВЕТСКОГ ДАНА ПОЗОРИШТА

Позориште као светилиште

НА крају извођења представе „Позоришта „Ајока“ о животу суфистичког песника Бале Шаха, један старац, у пратњи младог дечака, пришао је глумцу који је играо главну улогу Великог суфистичког песника и рекао: „Мој унук је болестан, можете ли му, молим вас, доделити свој благослов“. Глумац је био затечен, али је, ипак, одговорио: „Ја нисам Бале Шах, ја сам тек глумац који игра ту улогу“. Старац му је рекао: „Синко, ти ниси глумац, ти се реинкарнација Бале Шаха, његов аватар“.

Одједном нам је синуо но-

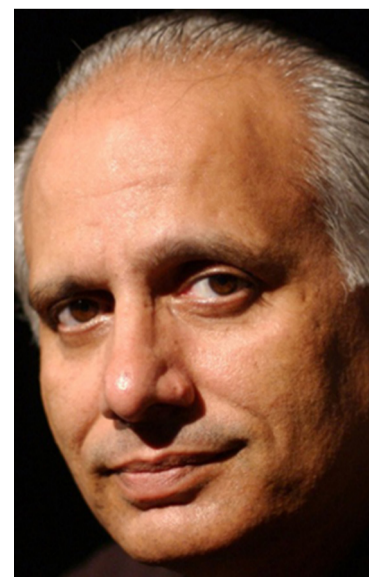
ви концепт позоришта, у којем глумац или глумица постају реинкарнације лика којег глуме. Истраживање прича попут оне о Бали Шаху – а постоје многе такве приче у свим културама – може постати мост између нас, позоришних посленика и публике. Док глумимо на позорници, каткад нас могу понети наша филозофија позоришта и наша улога весника друштвених промена, па притом заборављамо публику. У нашем ангажованом приступу изазовима данашњице, сами себе лишавимо могућности дубоко дирљивог духовног искуства које позориште може да пружи.

У данашњем свету где су предрасуде, мржња и насиље у порасту, а наша планета тоне све дубље и дубље у климатску катастрофу, нужно је да обновимо нашу духовну снагу. Морамо се борити против апатије, летаргије, песимизма, похлепе и немара према свету у којем живимо, према планети на којој живимо. Позориште има улогу, и то племениту улогу, у оснаживању и покретању људске врсте да се уздигне са свога пута у бездан. Оно може уздићи позорницу, простор извођења, и претворити га у нешто свето.

У јужној Азији уметници, са поштовањем, стопалима додирују под позорнице пре него што на њу

закораче. То је древна традиција из доба док су духовност и култура биле испреплетене. Време је да поновно успоставимо тај симбиотски однос између уметника и гледаоца, прошлости и будућности. Позоришни рад може бити свети чин, а глумци заиста могу постати аватари улога које играју. Позориште има потенцијал да постане светилиште, а светилиште простор за извођење.

(Са енглеског превео Драган Бабић. Овај текст представља део из дуже верзије Поруче за Светски дан позоришта 2020. која је доступна на разним језицима у оквиру мрежне странице www.world-theatre-day.org)



У МУЗЕЈУ НАРОДНОГ ПОЗОРИШТА ПРИПРЕМА СЕ ИЗЛОЖБА О ПРИМАБАЛЕРИНИ ЈОВАНКИ БЈЕГОЈЕВИЋ

Игра као интелектуални изазов

Била је јединствена уметничка појава и раскошан балетски уметник. Нешто пажљивије ретроспективно сагледавање свих аспеката и стваралачких фаза ове изузетне уметничке каријере, упућује на то да је Јованка Бјегојевић своје сценско деловање, све до коначног повлачења са сцене, доследно усмеравала сопственим уметничким кредом: *досегнути јединство умног, духовног и телесног*, и то по сваку цену. Овој идеји је подредила своје целокупно уметничко биће и њоме га у потпуности прожела. Њен узвишени доживљај игре и позоришног чина, као таквог, њена несвакидашња посвећеност одабраној професији, сугерисали су само једну ствар: иза свега је стајала једна чврсто установљена и помно промишљена сопствена *филозофија игре*, у коју је Јованка веровала и коју је – живела. Управо је због тога и било могуће да своја дубока убеђења о смислу и задацима игре, никада не доведе у опасност да буду дискредитована, чак и када је за то плаћала високу цену. Није јој се могло десити неко „пригодно“ изневеравање или какво нешалантно повремено кокетирање са било чиме што је излазило из оквира онога што је поставила пред себе као свој задатак и као крајњи циљ свих својих уметничких настојања.

Већ сам улазак Јованке Бјегојевић у Балет Народног позоришта у Београду био је посве атипичан. Устаљена пракса сценског и уметничког формирања младих играча одувек је подразумевала постепено напредовање: од члана балетског ансамбла, преко мањих солистичких деоница, стизало се до оних значајнијих и коначно – главних улога. Са данашње тачке гледишта, чини се кристално јасним да је Јованкином путу било суђено да крене другачијом пута-

њом. Тада је то, међутим, представљало велику сензацију, на коју се гледало и као на не баш саморазумљив и природан след догађаја. Видевши је на омладинском фестивалу, још као несвршену уче-

ницу балетске школе, чувени словеначки кореографски пар, Пиа и Пино Млакар, одлучују да јој 1950. године повере главну улогу, улогу Кнегиње, у свом балету *Балада о једној средњовековној љубави*, који је већ доживео значајан међународни успех. Након само годину дана, и са само двадесет година, Бјегојевићева ће наступити у роли која ће јој, без сумње, обележити каријеру, а могло би се

достајала својој београдској публици током, готово шестогодишњег одсуства, које је, у статусу примабалерине, провела најпре у Бабилеовој, а потом у трупима Милорада Мишковића (1958) и

достајала својој београдској публици током, готово шестогодишњег одсуства, које је, у статусу примабалерине, провела најпре у Бабилеовој, а потом у трупима Милорада Мишковића (1958) и



Отварање изложбе о примабалерини Јованки Бјегојевић под називом - „Јединствени сјај балетске звезде“, ауторке Милене Јауковић, било је планирано за средину априла, али је због ситуације са корона вирусом одложено до даљег.

Едуарда Борованског у Аустралији (1959-1961), пре него што се вратила у Народно позориште у Београду, на своју матичну сцену, од које се опростила 1972. године.

Сав доступан архивски материјал, као и сведочења њених савременика, обједињује једна мисао: њена сценска појава поседовала је невероватну, и уз то, необјашњиву и неухватљиву сценску снагу, којом би тренутно испунила сцену, а коју је, по свему судећи, црпила из сопствене личности. Била је велики и неумољив радник, бескомпромисна, строга и захтевна према себи, до граница када су се њена доследност, самокритичност и принципијелност окретале против ње саме. Њена потпуна укљученост у процес стварања дела, била је речити израз интелектуалне стране њене природе, због чега се никада није задовољавала позицијом пасивног извођача кореографских замисли. Било да су почивала на јасном либрету,

СНЕЖАНА С. СЕКУЛИЋ НАСТУПИЛА У ЧУВЕНОМ „КАРНЕГИ ХОЛУ“

Овације за српску уметницу

Првакиња Опере Народног позоришта, сопран Снежана Савичић Секулић гостовала је 3. марта у чувеној америчкој концертној дворани „Карнеги хол“, која се налази на Менхетну, у Њујорку.

Наша призната уметница наступила је као специјални гост познатог српског гитаристе Немање Богуновића.

Пратњу је чинио гудачки квинтет састављен од уметника који живе, раде и наступају у Њујорку, а пореклом су из Америке, Кине, Јужне Кореје и Бразила.

Гитариста Богуновић свирао је ауторске композиције које се налазе на његовом најновијем компакт-диску *Bogunović plays Bogunović*.

Снежана Савичић Секулић је извела дела Пучинија, Рахмањина, Вила Лобоса и Ардитија.

Концерт је одржан у Великој сали „Штерн аудиторијум“, а одушевљена публика, на крају концерта, поздравила је уметнике стајаћим овацијама.

У првом делу концерта, свирала је пијанисткиња Јасна Попо-



вић са својим бројним гостима из различитих земаља.

У изјави за „Позоришне новине“, Снежана Савичић Секулић каже да је веома срећна што јој се указала прилика да гостује на сцени те престижне светске концертне дворане.

„Наступ у Карнеги холу представља за сваког уметника велику част, изазов, привилегију и, слободно могу рећи - животну прилику да пред одабраном публиком представи своје таленте, за шта је потребан највиши степен спрем-

ности и одговорности да би се, у овој престижној дворани, музика донела на највишем уметничком нивоу“, оценила је првакиња Опере Народног позоришта.

Додала је да, у прилог томе, говори и изузетна историја тог здања, на чијем је отварању 1891. године дириговао лично Петар Иљич Чајковски, а након тога, свих ових година и деценија, у Карнеги холу наступала су најпознатија и незаобилазна легендарна имена светске музичке сцене.

Р.П.Н.

рећи - и живот у потпуности. Та улога, улога Одеге, Беле лабуднице, пратиће је од тада пуних двадесет година, прибавивши јој значајно међународно признање, респектабилне похвале иностране критике, а 1956. године, донеће јој и ангажман у балетској трупи знаменитог француског играча и кореографа Жана Бабилеа. Наиме, гостујући са својом трупом у Београду 1955. године, овај Француз је присуствовао Јованкиној проби *Лабудовог језера* и истога тренутка пожељео да она буде водећа балерина његове трупе која је била у настајању. У наредне три године, колико је била њена чланица, наша балерина је, уистину, била звезда париске играчке сцене. Њен наступ у главној улози у остварењу *Песак*, које је Бабиле креирао специјално за њу, као и њена потоња интерпретација *Умирућег лабуда*, били су повод да се она прогласи великим открићем и балетском надом сутрашњице. Као својевремено и Бабилеа, Јованка је дословно очаравала публику својим рукама, које ће, у годинама које су следиле, сви критички осврти стављати у само средиште анализе њених наступа. Изражајност њених руку постаје њен амблем и њено знамење. По њима ју је публика памтила и славила, на свим иностраним сценама на којима је наступала. Због њих је толико не-



било да се радило о апстрактним балетима, уроњеним у сценску атмосферу, желела је да у делима у којима игра, покрети буду осмишљени на такав начин да изражавају неку идеју, расположење, да свака сценска кретња, на евентуално питање: „зашто“, поседује и своје „зато“. Оплемењен и продуховљен играчки гест – то је оно чему се Јованка радовала. Међутим, реализовати тај захтев, могуће је само уколико играч поседује капацитет за остваривање оног јединства, које је лежало у основи њене, већ горе поменуте идеје водиле – достићи „играчко свето тројство“, како је умела Јованка да каже, у својим ретко експлицираним промишљањима професије, којој је најпре посветила и, напоследку, даровала читав свој живот.

Милене Јауковић,
аутор изложбе *Јединствени сјај балетске звезде*

РТС ПОЧЕЛА ЕМИТОВАЊЕ СЕРИЈАЛА „ЗЛАТНИ ВЕК“ ПОВОДОМ 100 ГОДИНА ОПЕРЕ НАРОДНОГ ПОЗОРИШТА



Бранислав Зеремски и Бранко Јеринић



Марко Баговић, Небојша Миловановић и Зоран Ћосић

После успешно реализованог серијала „Народно позориште у десет чинова“, који је на специфичан начин приступио истраживању и обликовању комплексне архивске грађе из историје националног театра, Културно-уметнички програм Радио-телевизије Србије припремио је документарно-играни серијал „Златни век“ посвећен обележавању једног века Опере Народног позоришта, а прва епизода емитована је 8. марта, у вечерњем термину, на Другом каналу РТС-а.

Серијал, састављен од шест епизода, чине приче о узбудљивим догађајима и значајним личностима Опере Народног позоришта, у којима се преплићу реално и фиктивно, прошлост и садашњост, оживљавају знамените личности...

Свака епизода је другачија, свака на свој начин у другом жанру и кључ, може се посматрати и самостално, док заједно представљају целину, необично и узбудљиво телевизијско тумачење историје Опере, кроз које ће публика водити Наратор – првак Опере Народног позоришта Миодраг Д. Јовановић.

До закључења овог броја „Позоришних новина“, емитовано је три епизоде, а следећа је на програму сутра увече (29. март), такође на Другом каналу Радио телевизије Србије. Зове се „Освајање Европе“ и у њој се Наратор бави златним добом Београдске опере, годинама у којима је Опера Народног позоришта доживела пробој и велики успех на међународној сцени. Дотичући политичке и уметничке прилике у тадашњој Југославији, Наратор поставља питање зашто се златно доба није поновило? Свој осврт на овај период великог успеха, даће Владимир Јовановић (историчар опере и оперски уметник), музиколог др Бранка Радовић и оперска уметница Радмила Бакочевић. Двојица љубитеља опере, у тумачењу драмских уметника Бранка Јеринића и Бранислава Зеремског, на свој начин дискутоваће о овом феномену.

Пета епизода под називом „У оркестарској рупи“ (5. април) доноси несвакидашње ситуације које ће задесити Наратора када се после поноћи нађе у позоришту. У оркестарској рупи сретће диригента Оскара Данона (Бојан Жировић) који ће му говорити о изазовима диригентске професије, а затим, у једној од соба позоришта, и анонимног критичара из прошлости (Бранислав Платиша) који је помно пратио и писао о опери. Кроз сусрет са овим саговорницима, Наратор истражује историју диригента, Хора и Оркестра Народног позоришта.

Последња епизода, која ће бити на програму 12. априла, носи назив „Финале“ и бави се следећим питањима - каква је будућност опере

Необично и узбудљиво тумачење историје Опере

код нас, шта публика најрадије гледа, како задовољити високе уметничке стандарде, али и укусу публике, како направити више простора за национално савремено оперско стваралаштво? У оквиру ње, између осталог, Наратор разговара са еминентним оперским ствароцима - певачима, композиторима и редитељима о правцу у којем би се опера на овим просторима могла развијати. Свој став изнеће Јасмина Трумбеташ Петровић, Јагош Марковић, Ања Ђорђевић, Александра Вребалов, Биљана Јовановић и Марко Пантелић, али и саговорници из четврте епизоде - Владимир Јовановић и др Бранка Радовић. Такође, поред тога, жутру расправу о опери поново ће започети двојица љубитеља опере које смо упознали у, такође, четвртој епизоди...

Ако сте пропустили претходне три епизоде, подсећамо вас да их можете погледати на YouTube каналу, а прва од њих носи назив „Увертира“. На самом почетку, Наратор поставља питање када је тачно основана Опера и да ли заиста можемо тврдити да је почетна година 1920? Док о овој дилеми у жару дискутују двојица љубитеља опере (Бранко Јеринић и Бранислав Зеремски), Наратор о проблемима развоја опере на овим просторима разговара са некадашњим управником Народног позоришта Миланом Гролом (Ненад Стојменовић), али и



са композитором Станиславом Бичичким (Небојша Миловановић), који је био први директор Опере Народног позоришта. Оба саговорника откривају са каквим су се изазовима суочавали уводећи овај захтевни музичко-сценски облик на сцену националног театра.

Друга епизода носи наслов „Од Коштана до Коштана“ и праги припрему нове оперске премијере

Коњићеве „Коштана“ на Великој сцени Народног позоришта у Београду, док се Наратор упушта у истраживање развоја нашег националног оперског стваралаштва. У сусрету са Петром Коњићем (Срђан Тимаров), сазнаје се какви су све проблеми задесили овог композитора када је одлучио да према делу Боре Станковића (Небојша Кундачина) направи оперу.

Тадашња премијера „Коштана“ није прошла без скандала - шта више, одложена је због спора око ауторских права и судског процеса који је покренула породица тада већ покојног Станковића.

Трећа епизода „Дива“ тражи одговоре на питања - шта значи бити оперска дива и шта једна оперска уметница мора поседовати да би се сматрала дивом? Да ли је њихов живот заиста пун сјаја и гламура и са каквим се изазовима диве суочавају? На ова питања, Наратор ће потражити одговор у разговору са нашим водећим оперским уметницама - Радмилом Бакочевић, Милком Стојановић, Бисерком Цвејић, Бредом Калеф, Јасмином Трумбеташ Петровић, Катарином Јовановић, Јадранком Јовановић и Драганом дел Монако. Млада оперска уметница Мина Глигорић и Евгенија Јеремић откриће каква очекивања имају од своје каријере...

Аутор серијала је Небојша Брадић, редитељ је Мишко Милојевић, а сценариста Тамара Барачков. У ауторској екипи су и Невена Станојловић (продуцент), Бобан Радисављевић (извршни продуцент), Мирослава Андрејевић и Тања Ивановић (сценографи), Марија Тавчар и Светлана Зојкић (костимографи), Милан Грбић (директор фотографије), Божидар Обрадовић (композитор) и Биљана Кунијевић Цели (монтажер).

■ Микојан Безбрадица ■



Миодраг Д. Јовановић у улози Наратора серијала "Златни век"

СЕЗОНА 2019/20.



Народно позориште у Београду | National Theatre in Belgrade

Останимо заједно | Stay together

НАРОДНО ПОЗОРИШТЕ У БЕОГРАДУ - ОСТАНИМО ЗАЈЕДНО ЗАШТИТНЕ МАСКЕ ИЗ КРОЈАЧНИЦА НАРОДНОГ ПОЗОРИШТА

Наши ствараоци, уметници шивења, као и пензионисани кројачи Народног позоришта у Београду у својим домовима, поштујући регулативе Владе Републике Србије, почињу да шију заштитне маске.

Ове маске ће бити ресурс како за запослене у Народног позоришту, тако и по потреби за друга београдска позоришта или позоришта у Србији, у зависности од пристизања материјала и потреба.

Са љубављу и солидарношћу Народно позориште жели да помогне и на овај начин својим колегама и свом народу.

Ваше Народно позориште у Београду



МОЖЕТЕ НАС ПРАТИТИ СВАКИ ДАН У 21.00 САТ
ОНЛАЈН ПРЕКО НАШЕГ YOUTUBE КАНАЛА

30.03. На захтев публике реприза
ГОСПОЂА МИНИСТАРКА
комедија Бранислава Нушића

31.03. **ИТАЛИЈАНКА У АЛЖИРУ**
опера Ђоакина Росинија

01.04. **ВАЖНО ЈЕ ЗВАТИ СЕ ЕРНЕСТ**
комедија Оскара Вајлда

02.04. **МЕЛАНХОЛИЧНИ СНОВИ
ГРОФА САВЕ ВЛАДИСЛАВИЋА**
опера Светислава Божића

03.04. **ИЗБИРАЧИЦА**
драма Косте Трифковића

04.04. **ПЕПЕЉУГА**
опера Ђоакина Росинија

05.04. **КРАЉИЦА МАРГО**
балет на музику Горана Бреговића

06.04. **ХАСАНАГИНИЦА**
опера Растислава Камбасковића



Народно позориште у Београду | National Theatre in Belgrade

Останимо заједно | Stay together



www.narodnopozeriste.rs

Народно позориште у Београду | За издавача Ивана Вујић, управница | Уредник Позоришних новина Микојан Безбрадица | Графички уредници: Јован Тарбук, Јелена Ратковић | Редакција: Бранкица Кнежевић, Јасмина Урошевић | Сарадници: Милица Зајцев, Вања Косанић, Марија Кнежевић | Фотограф Жељко Јовановић; коришћене фотографије из фонда Народног позоришта, МПУС, личних архива | Припрема и дизајн: Издавачка делатност Народног позоришта у Београду | Народно позориште у Београду, Француска 3, 11000 Београд | Маркетинг 2622-180

Народно позориште у Београду и редакција „Позоришних новина“ неизмерно захваљују Компанији „Новости“, а посебно Бојани Варацић Салзбергер и Николи Обрадовићу, на колегијалној помоћи и подршци током завршне припреме овог броја.